

Det ærede Medlem Hr. Drachmann maner hele Verdenssituationen frem for os og skildrer den saa sort, som den i Virkeligheden er, men det ærede Medlem lider af en Begrebsforvirring paa dette Omraade, som han ved at lytte til nogle af de forstandige Ord, som det ærede Medlems Meningsfælle Hr. Schovelin siger, kunde komme ud over. Thi paa dette Omraade siger Hr. Schovelin noget rigtigt, nemlig at Erhvervsvanskeligheder i et Samfund behøver ikke at give sig Udtryk i, at Pengenes Værdi forandres. Det behøver det ikke at gøre, det er to af hinanden ganske uafhængige Ting. Vi har haft Erhvervsvanskeligheder nok her i Landet, og Verden har kendt økonomiske Kriser, som aldrig har sat noget Mærke i Pengene. Derfor behøver dette slet ikke at manes frem her. Nu taler man i denne Forbindelse om, hvad det er, der da vil ske, naar dette sandsynlige indtræffer, at Kronen paa ny falder, hvad der saa skal gøres. Her er det særlig det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der træder frem og maner de banktekniske Midler frem; under Hørraab fra det ærede Medlem Hr. Hendriksen siger han: Det er Diskontoforhøjelsen, de kolossale Kreditindskrænkninger, som venter os. For lidt siden vilde Landet blive kastet ud i en uhørt Katastrofe den 1. Januar. Hvad er det, man ser for sig her? Forstaar de Herrer ikke, hvorledes den Række Taler, der har været holdt her, kommer til at virke, og virke som en storartet Baisse-Aktion, til Fordel for en storartet Skræmme-Aktion, en Sabotage? Sabotage talte det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thott om. Men hvem er det, der saboterer? Det er det ærede Medlem og hele Rækken af hans Meningsfæller. Saadan ender det Parti, som i Begyndelsen af Forhandlingerne meget rigtigt — den Gang det ærede Medlem Hr. Lange var Leder af Partiets Taktik — var forhandlingsvilligt til det yderste. Den Gang vi stod her i Folketinget, var der ingen, der kunde tænke sig andet end, at vi maatte kunne naa til Enighed. Hvad er det for en Taktik, som bringer det konservative Folkeparti til at staa, hvor det i Dag staar? Det maa de Herrer afgøre med sig selv. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har rigtigt talt om, at det, der foregaar her i Dag, jo intet har med politiske Bevægelser at gøre, at Partier, som ellers stod politisk fjernt fra hinanden, nærmer sig hinanden. Det, der er foregaaet, er rigtigt karakteriseret af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, nemlig dette, at Bestræbelserne for fra alle Sider at samles om en Løsning er endt i, at et enkelt Parti ikke er med; skønt jeg ellers maaske bruger

stærkere Ord end det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, siger ogsaa jeg her kun, at de ikke er med. Hvordan det er gaaet til, det maa de Herrer afgøre selv; men hvad der er en Kendsgerning, er, at i Landstinget har det konservative Parti overhovedet ikke bevæget sig af Stedet, indtil det saa, at de andre Partier havde naaet til Mulighed for en Overenskomst. Det ærede Medlem Hr. Lange gjorde her i Folketinget — det er rigtigt — det første direkte Skridt til at foreslaa en Ordning af Skatterne. Har det konservative Parti i Landstinget gjort noget dertil svarende? Nej. Intet. Saaledes er de Konservative, maaske ved daarlig Ledelse i Landstinget, presset ud af Overenskomsten; men dette berettiger dem ikke til at sabotere her, thi det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har med Vægt sagt en Ting: Hvorledes kan De Herrer tro, at nogen i Landet kan mene, at en Forandring af de her foreslaaede Skatter til, at man afleverer 18 Millioner paa de almindelige Toldsatser, skulde have nogen Indflydelse paa de Skræmmeting, som de Herrer har fremstillet vilde indtræde? Ingen faar De til at tro dette, De faar kun Landet til at tro een Ting, at De vil partipolitisk drive paa Tolden, indtil De endelig har opnaaet noget Told ved denne Lejlighed. Det faar De Landet til at tro ved den Maade, hvorpaa de i dette Øjeblik handler i denne Sag.

Naar det fra konservativ Side er sagt, at efter nærværende Lovforslags Gennemførelse kommer der Kreditindskrænkning og høj Diskonto, hvis Vanskeligheder indtræffer, er dette jo aldeles urigtigt. Det, der sker ved denne Lov, er, at Staten og Nationalbanken i Fællesskab vedtager en Valutapolitik for to Aar og derigennem selvfølgelig siger, at de vil opretholde den. I Øjeblikket er der intet — det er vi vist alle enige om —, der tyder paa, at der pludselig skulde udbryde Vanskeligheder. Men lad os sætte, at der kan komme midlertidige Vanskeligheder, som kunde forstyrre Muligheden. Hvad vil denne Lov da sige? Den vil sige, at Staten og Banken i Fællesskab har en Pligt til at overholde og maa i Fællesskab overveje, hvorledes Vanskelighederne lader sig løse. De har ingen Forpligtelse til at løse dem paa nogen bestemt Maade; hvis et Flertal af Folke-representationen siger, at Vanskelighederne skal overvindes ved, at man forhøjer Diskontoen og indskrænker Kreditten, saa vil det Middel blive valgt, og hvis et Flertal siger, at det er en gal Vej, og at man skal gøre det paa andre Maader, saa vil disse andre Veje blive fulgt; og jeg har aldrig lagt Skjul paa, at efter min Mening er det i saa-